

Collectiu Pintors Quatre Camins

L'art expressió de llibertat

Més d'un centenar d'obres configuren la mostra del Collectiu Pintors Quatre Camins, fruit de sis mesos de treball, que mostren tècnica, sensibilitat i una expressivitat que es fa palesa en metàfores cromàtiques, com aquella interpretació de la cella que al mateix costat del llit s'hi troba una barca amarrada a l'estany, substitut del pis, esdevenint l'aigua una invitació a la recerca de la llibertat.

Significativa és també aquella obra que contraposa un paisatge natural com a base d'un món de ciment armat. Un punt cromàtic de veritable meditació de l'entorn convival amb tantes lectures com formes de contemplar-lo.

L'exposició presenta dues col·leccions diferenciades per la temàtica. La primera titulada "Racons de presó" i la segona "Imatges de passat i futur".

Racons de presó

Una visió de l'entorn artificial, esdevingué natural, amb tota la capacitat de sorpresa dels seus habitants. Des d'una interpretació gairebé perfecta d'algun del seus indrets, passant per un cert surrealisme fins arribar a la llum de la llibertat. És curiós el missatge d'un quadre que des d'una cella amb una taula que respira llum i claror presenta una visió de l'exterior a través d'una finestra, un paisatge d'un cromatisme desencisador per la seva foscor, fruit tal vegada d'una il·lusió que es desitja intensament però que encara és llunyana i una vegada assolida no ofereix esperances. És alligadorador comprovar les mil maneres de fer parlar els indrets més sorprenents i amb un llenguatge directe i dialogant.

Imatges de passat i futur

Si interessant és la part dedicada a l'interior de la presó, més ho és la segona que dona llibertat a la imaginació dels artistes en una demostració que l'art no és patrimoni de ningú i que la sensibilitat no té accepcions ni de color, ni d'ideologies, ni de comportaments.

La temàtica és força variada amb una absència de temes conflictius. Directes en l'expressió amb un codi de normalitat que desenvolupa un diàleg natural. Els resultats palesen diverses influències i la realitat d'artistes que dominen la tècnica i porten missatge. Les tendències són variades, des d'un figuratiu realista fins a una expressió abstracta, que demostra un cromatisme de qualitat.

El simbolisme substitueix la metàfora i ordena tot un seguit d'esperances il·lusionades que s'endevinen a través d'una realitat desèrtica. Totes les obres tenen el seu significat malgrat les diferències tècniques que un mateix artista manifesta en el conjunt de la seva obra. Diferències explicables per ésser treballs experimentals de taller que, tot i així, demostren un estil.

Els artistes

Ens hauria agradat presentar

una mostra extensa de les obres exposades, però davant la impossibilitat n'escollirem una de representativa i com a testimoni i homenatge deixem constància dels artistes: D. Allasane, F. Fernández, R. Kassemberg, A. Toledo, J. Vega, D. Ibáñez, A.S. Kasso, W. Hassan, J. Companys, A. Ramos, J. Soto, Xavier, M. Morante, C. Ruiz, J. Canton, E. Castro, E. Ortega, F. Pablo, G. Giannatempo, Panbriso, M. Alcántara, S.P. Da Costa, A. Rosales, Camacho, J.A. Claremonte, J. Ruiz i A. Cruz.

Una mostra digna de veure

Mentre acompanyat de l'educador Sr. Hermíni González visitava la mostra la meua ment donava voltes a una idea, que l'educador també compartia, de la conveniència de portar a la ciutat aquesta exposició, però no només com una demostració de la capacitat artística i de la volun-

tat de treball, sinó com a principi i continuació d'un diàleg cultural que esdevé l'instrument més valuós per crear un autèntic marc de convivència. La pintura, l'art en general, ha esdevingut sempre un instrument creador a tra-

vés del diàleg.

Una visita alligadoradora

Important era visitar l'exposició, però d'agrair ha estat l'opunitat de conèixer els artistes i els mitjans de que disposen per a les seves creacions. Els treballs, tots sobre paper amb variades tècniques, mostren el poder de la voluntat.

Els diferents tallers eren un formar amb una dedicació admirable. Un professor d'art dirigeix les classes i amb una gran espontaneïtat un dels alumnes m'ha mostrat l'obra que estava creant i al mateix temps em deia: amb la seva ajuda m'he realitzat. El Taller de Pintura, funcionava a la perfecció, per donar més tard entrada al torn d'escultura, interessant la tasca del Taller Cartró-Pedra i extraordinari el Taller de Disseny d'on surten les portades dels catàlegs de les exposicions, dels butlletins interns, del logotip del taller i d'altres.

He rebut una illiçó

L'art té cops amagats. I com diu el refrany caçador, on menys et penses salta la llebre. I certament que fou sorprenent el salt que vaig sentir en el meu interior. La sensibilitat palesa, àdhuc en les pintures més crues, era una invitació continuada a la llibertat. El cromatisme de l'aire net que silueteja les muntanyes i endevina les vibracions interiors dels sers, encetava un llenguatge nou, que mai no havia escoltat i a redós de l'art semblava que nardia una nova i sincera amistat quan els diferents artistes l'adreçaven la mà amb una cordial encabada. Sentia en el meu interior una nova força de l'art. Sabia de la seva capacitat de l'art com element configurador social, no ignorava el seu poder de recuperació, però durant la meua visita a l'exposició i als tallers d'art de Quatre Camins he conegut una nova força de l'art. L'expressió inserció social, no m'agrada, perquè és unilateral i l'art m'ha ensenyat una vegada més que la seva tasca és una tasca d'agermanament recolzat en la comprensió i l'estima. L'art té possibilitat d'engendrar confiança i començar un camí nou, un camí que vol ser solitari. Els camins són per a tothom i la pols tant es posa en una sabata com en una espadanya, com en un peu descalç. El calçat és accidental, allò que és important és fer camí. L'art, dintre dels tallers de Quatre Camins, m'ha ensenyat que en el camí de la vida allò que separa és allò que és accidental, la qualitat de les sabates, i allò que uneix és el caminar. He vist pintures sobre papers aprofitats, ceràmica sense coure, talles de fusta senzilla, ninots que farien passar-s'ho bé a molts infants, i dissenys que signarien empreses de l'ofici. He vist caminar, he vist les mirades crítiques dels artistes interns, he escoltat les seves paraules i he comprovat el seu comportament al saludar-los amb cordialitat. Tal vegada, perquè tots amb els que he parlat i tots els que he saludat es dedicaven a l'art, he sentit una sensació que tal vegada no hauria copsat en un altre indret. I en el fons, malgrat el marc, malgrat l'entorn, malgrat les circumstàncies, l'altèr humà, aquell que feta dir al filòsof, "res d'allò que és de l'home no més estrany" treballava per defensar la humanitat.

Joan Sala Vila

